

uitgave 15 - 2020

online
KUNST
magazine

De diorama's van Yet Baas

Zoektocht naar innerlijke tijdsbeleving

Steeds meer millennials kopen hun kunst online

16 Dagboek van een artistiek leider

4 Hanna Visser

20 Aan de zijlijn

10 Kunstproject Art meets Science

24 Een kleine witte neushoorn in Gorssel

online KUNST magazine

onlinekunstmagazine is een initiatief van Artvices. Zij wil kunstliefhebbers met kunst(enaars) in contact brengen en dat doet zij door middel van de website *onlinekunstenaars*, dit magazine, het onlinekunstboek en de App *onlinekunstenaars*.

onlinekunstmagazine verschijnt vier keer per jaar.

Aan dit nummer werkten mee:

Hanna Visser
Roy Valentijn
Dyon Scheijen
Roel Elbers
Patrick Lijdsman
Yet Baas
Hansje Cozijnsen
Kathleen Ramboer
Sona Sahakian
Museum of Comic Art
Ingrid Fijen
Annica Delfos
Els Fleer
Bianca Runday-Kok
Peter Minten
Pauline Hazeu

online KUNST magazine

Het kunstwerk vop de cover is van kunstenaar Ingrid Slaa

INHOUD

- 4 Hanna Visser
- 6 Steeds meer millennials kopen hun kunst online
- 8 sub-fantalistische kunststijl
- 10 Kunstproject Art meets Science
- 12 De diorama's van Yet Baas
- 14 Museum of Comic Art
- 16 Ben Acket, A long and winding road
- 18 Dagboek van een artistiek leider (4)
- 20 Zoektocht naar innerlijke tijdsbeleving
- 22 Aan de zijlijn
- 24 IJS, VUUR, WATER
- 26 Een kleine witte neushoorn in Gorssel
- 28 kunst in de openbare ruimte
- 30 Van rouw naar passie
- 31 Achter mijn werk zit een persoonlijke verhaal
- 32 Maffe kunst
- 33 Wat ons opviel deze week op de sociale media
- 34 Nieuw op onlinekunstenaars

Hanna Visser

Als beeldend coach & kunstenaar ben ik bezig met beeldhouwen en schilderen en tekenen. Mijn beelden stellen veelal de vrouwenfiguur centraal. De beelden zijn gemaakt van steen zoals Albast, Serpentine en Franse kalksteen, die ik handmatig bewerk. De beelden zijn herkenbaar en te duiden. Ik heb mijn opleiding genoten aan de kunstacademie Vredeman de Vries in Leeuwarden. Mijn exposities waren op verschillende plaatsen in het land. Na mijn verhuizing van Friesland naar Gelderland in 2010 ben ik gaan werken onder de naam Atelier de Verbeelding op het erf aan het Wildezand in Wilp, in het buitengebied tussen Twello en Deventer. Niet alleen om er zelf te werken maar ook om mijn enthousiasme en de ongekende mogelijkheden van het beeldhouwen over te brengen op anderen.

Meer info: <https://www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/hannacht>

Een schilderij op kopen in een galerie of veilinghuis?
Dat is ouderwets. De nieuwe generatie kunstkopers bestelt z'n nieuwe
aanwinsten gewoon online. Helemaal nu we allemaal aan huis gekluisterd zijn
door de corona-uitbraak.

Kunst verzamelen via Internet

Steeds meer millennials kopen hun kunst online

Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat 67 procent van de ondervraagde kunstliefhebbers dit jaar online een kunstwerk aanschafte. Dat is fors meer dan een jaar eerder, toen 44 procent van de ondervraagden aangaf online kunst te hebben gekocht. Het onderzoek van Hiscox werd uitgevoerd onder 552 kunstkopers in diverse landen.

Instagram heeft kunst toegankelijker gemaakt voor jongere kunstliefhebbers en is ook de drempel verlaagd om daadwerkelijk een aankoop te doen:

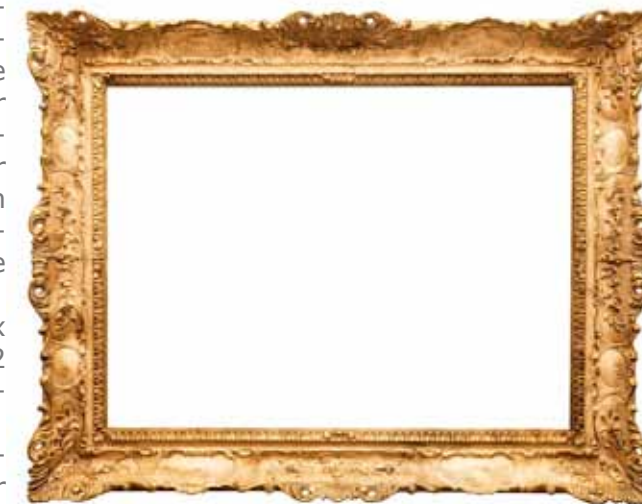
"Je swipet makkelijker door Instagram of een kunst-app dan dat je een galerie binnenstapt. Het is voor millennials een laagdrempelige manier om toe te treden tot de kunstwereld. Kunstenaars delen hun portfolio en musea geven online rondleidingen. Iedereen is welkom en je kunt je rustig oriënteren om vervolgens met een paar muisklikken iets moois in huis halen".

Millennials willen kunstenaars steunen in crisistijd

Volgens het onderzoek is het steunen van kunstenaars in deze moeilijke tijd voor 76 procent van de jonge generatie kopers een belangrijke motivatie om een kunstwerk aan te schaffen. Ook gaven de millennials aan meer tijd te hebben gehad om online de kunstscene te verkennen door de lockdown. De helft van de jonge kunstliefhebbers noemt dit als belangrijkste reden voor hun aankopen. Daarnaast geven ze aan dat er online minder competitie is en het daarom makkelijker is een werk aan te schaffen dat ze leuk vinden.

Er komt een nieuwe generatie rijke kunstverzamelaars aan

Al voor de uitbraak van het coronavirus bleek uit het Art Market Report 2020 van kunstbeurs Art Basel dat het online kopen van kunst flink inge-

burgerd aan het raken is onder jonge, kunstverzamelaars.

Volgens het rapport zouden millennials ook eerlijk toegeven dat ze de werken niet alleen kopen om hun verzameling aan te vullen of het thuis aan de wand te hangen. Driekwart van de ondervraagden kwam er voor uit dat ze kunst verzamelen om er financieel beter van te worden. Een kwart van hen verkoopt werken soms al binnen een jaar na aanschaf.

Social media maakt kunst meer mainstream

Niet alleen de jonge, rijke verzamelaars vinden hun heil online. De nieuwe millennial-kopers die zich tijdens de lockdown lieten verleiden tot de aanschaf van een werk, zijn vooral geïnteresseerd in goedkopere werken.

Aankopen die via sociale media worden gedaan, zijn gemiddeld genomen goedkoper dan de werken die via andere online handelsplaatsen worden gekocht. De helft van de aankopen die via social media worden gedaan heeft een prijsklasse van 850 euro of minder.

De trend om meer online te kopen lijkt wel aan de houden: 39 procent van de ondervraagde kunstliefhebbers zegt de komende twaalf maanden vaker online kunst aan te gaan schaffen dan vorig jaar.

Bron: *Business Insider*

Op zoek naar online kunst?

Kijk op www.onlinekunstenaars.nl of download de zeer toegankelijke kunst-app, met meer dan 5.500 kunstwerken van bijna 400 kunstenaars. Ga naar de App-Store en zoek op **onlinekunstenaars**

online KUNST '20 boek

Presentatie van
104 deelnemende
kunstenaars aan
[onlinekunstenaars.nl](https://www.onlinekunstenaars.nl)

Onlangs verschenen; het **onlinekunstboek 2020** met ruim honderd deelnemende kunstenaars die zichzelf en hun werk presenteren.

Kopieer deze link en ga naar de website.

<https://www.onlinekunstenaars.nl/onlinekunstboek/>

sub-fantalistische kunststijl

'Determineer door jou eigen bril wat je ziet, er bestaat geen goed of fout.'

Deze stijl is ontstaan door Roy Valerijtijn, hij is autodidact.

Eerst heeft hij zich verdiept in de stijlen die al bestonden. Hij wilde op zoek naar vernieuwing en dat deed hij door middel van deze nieuwe stijl.

Je ziet bijv. abstracte vormen in zijn werk. Doordat Roy vaak ogen maakt in figuren ga je er gedaantes of wezens in zien. Dit zorgt ervoor dat je je verbonden voelt met zijn werk, het brengt alleen maar positiviteit.

Je ziet zoveel elementen dat je ook continu nieuwe dingen ontdekt. Op die manier wordt het werk nooit saai en kun je er bijna in verdrinken.

Wanneer Roy begint met een werk, weet hij nooit wat er precies uit gaat komen.

Hij kan daarnaast natuurlijk ook werken in opdracht. Hij kan dan elementen die herkenbaar zijn laten terugkomen. Wanneer hij vanuit zichzelf werken maakt, zijn ze eigenlijk vrijwel altijd heel intuïtief ontstaan.

Kunstproject *Art meets Science*

Kunst en wetenschap weten elkaar te vinden in dit kunstproject. Klinisch fysicus - audioloog én kunstenaar Dyon Scheijen heeft zijn twee beroepen weten te combineren in zijn kunstwerken. Scheijen maakt levensgrote doeken die in moderne interieurs kleur brengen aan de wand, maar tevens de akoestiek weten te verbeteren om elkaar te verstaan.

In zijn werk in de kliniek ziet hij steeds meer mensen die gehoorklachten ervaren in moderne interieurs. Grote ruimtes waar keukens en woonkamers één grote ruimte vormen. Gladde wanden, gladde vloeren, harde oppervlakten van glas, met heel veel galm.

Gezellig thuis samenzijn met meer mensen is zeer vermoeiend. Men moet zich enorm inspannen om überhaupt gesprekken te kunnen volgen. Tevens worden we allemaal ouder en is een licht gehoorverlies waarschijnlijk bij velen aanwezig. Hoortoestel is net nog niet nodig, maar gehoorklachten blijven bestaan.

Met "Art meets Science", probeert Scheijen, mensen bewust te maken van deze problemen, proble-

men waar oplossingen mogelijk zijn. Grote kleurrijke doeken op akoestisch absorberend materiaal kunnen bijna een gehele wand bedekken. Dat geeft in ieder geval op één plek in de ruimte een verbetering van de akoestiek en past ook nog eens in de stijl van het moderne interieur.

Een betere akoestiek maakt het mogelijk om elkaar makkelijker te verstaan. Want uiteindelijk wat ons mens maakt is dat we met elkaar kunnen praten, kennis en ervaringen kunnen delen. Kunst kan daarbij zeker een middel zijn om elkaar hierin te vinden. Praten over kunst kan elkaar verbinden en met deze kunst is het zelfs mogelijk elkaar beter te verstaan. Waar kunst en wetenschap elkaar ontmoeten.

Scheijen gebruikt akoestisch absorberend materiaal om hiermee de grote oppervlakten te gebruiken ter verbetering van de akoestiek. Speciaal wol dat achter in het doek verwerkt is zorgt voor absorptie van geluidstrillingen. Hiermee wordt de reflectie van geluid verminderd en geeft dit een rustigere leefomgeving. Zowel akoestisch als ook in harmonie met het interieur.

De diorama's van Yet Baas

Van jongs af aan ben ik bezig geweest met het verzamelen van natuurlijke elementen die ik vond.

Dode vogels, veren, hars, paddenstoelen, insecten.

Enkele jaren geleden ben ik begonnen met het samenstellen van natuurlijke elementen in diorama's. Ook maak ik miniatuur interieurs in Bohemiaanse stijl, de kamertjes zijn vol, oud en vervallen maar toch oergezellig.

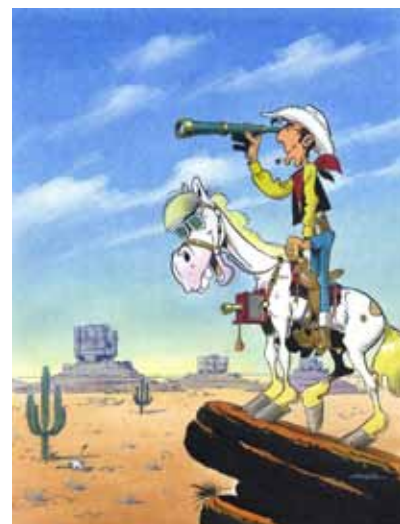

Museum of Comic Art

Het gloednieuwe Museum of Comic Art (MoCA) in Noordwijk opent eind 2020 haar deuren voor de pilot-tentoonstelling European Masters of Comic Art.

Vier weken later dan gepland, vanwege de meest recente Corona maatregelen, maar wel met een vernieuwde aanpak die volledig aan alle regels voldoet.

Het MoCA is een nieuw Nederlands stripmuseum, waarin het beste van de Negende Kunst, in meerdere kleinschalige tentoonstellingen per jaar, aan het publiek getoond wordt. Het MoCA is een stichting zonder winstoogmerk en heeft de culturele ANBI status verkregen.

Oprichter én ontwerper van het museum is de Noordwijkse architect Arie Korbee, wiens bureau in 2017 ook het LAM, het museum voor moderne kunst in Lisse ontwierp. In zijn vrije tijd verzamelt Arie al meer dan twintig jaar originele covers, pagina's en illustraties van alle grote striptekenaars uit binnen- en buitenland.

In zijn verzameling is hoogwaardig en representatief materiaal opgenomen van oude meesters als André Franquin (Robbedoes en Kwabbernoot, Guust), Albert Uderzo (Asterix), Morris (Lucky Luke), Hergé (Kuifje) en Edgar P. Jacobs (Blake en Mortimer), maar ook modernere auteurs als Henk Kuijpers (Franka), Jacques Tardi (Isabelle Avondrood), François Schuiten (De Duistere Steden), Hugo Pratt (Corto Maltese) en b.v. striptekenaar Lorenzo Mattotti.

Centraal in het MoCA staan niet de stripfiguren uit de populaire reeksen, maar de striptekenaars en tekenaressen zelf.

Door alleen originelen te tonen van de beste striptekenaars, kan het museum aanspraak maken op de titel: Tempel van de Negende Kunst.

Aan de hand van aansprekende thema's wordt twee keer per jaar een nieuwe tentoonstelling samengesteld uit vele verzamelingen en instellingen.

De tentoonstellingen maken fans van de liefhebbers en liefhebbers van de rest van de bezoekers.

De eerste openbare tentoonstelling staat gepland in het voorjaar van 2021.

Vrienden van het MoCA kunnen echter nu al, Corona-proof, de pilot-tentoonstelling bewonderen. De hele winter zullen er 'Vriendendagen' georganiseerd worden.

Belangstellenden kunnen zich nog als 'Vriend van het MoCA' aanmelden om ook te genieten van de 77 originele stripcovers en pagina's.

Museum of Comic Art
Bomstraat 11
2202 GH Noordwijk

info@museumofcomicart.nl
www.museumofcomicart.nl

Ben Acket

A long and winding road

Tekst: Patrick Lijdsman dec. 2020

Rond 1993 ontdekte BEN ACKET onder rook van de Amsterdamse havens en pal onder de aanvliegrotes van Schiphol vrijplaats Ruigoord. Die ontdekking sloeg in als een bom voor Ben die op dat moment als machinist op nederlandse spoorweden reed.

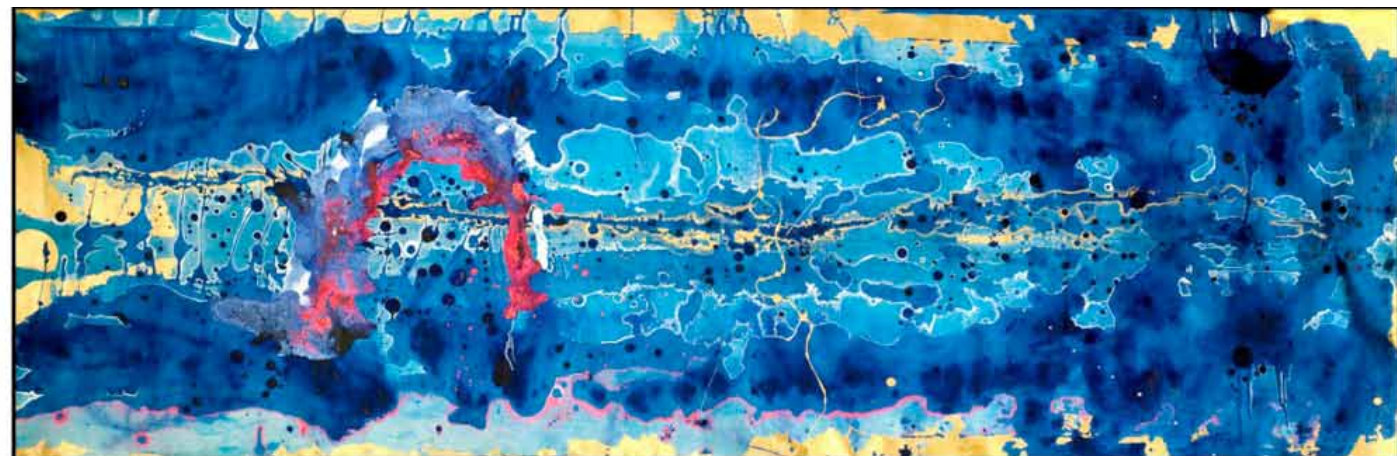
Ben: "Die ervaring heeft mijn leven veranderd, alles moest op de schop. Ik nam ontslag bij de NS en ben mijn hart gaan volgen. Het lukte niet meer het leven van vóór Ruigoord voort te zetten. Ik was ondertussen begonnen met schilderen en waar ik daarvoor hoofdzakelijk - naar voorbeeld - illustratief werkte, ontwikkelde ik toen abstract te schilderen. Ik moest alles loslaten en zien wat er dan gebeuren zou. En vertrouwen hebben in datgene wat zich spontaan manifesteerde."

Een volgende stap was dat Ben zijn huis aan anderen verhuurde en zocht onderdak op het voormalige militair terrein in Gilzen Rijen. Daar kraakte hij, op het immense terrein, een ge-

bouw om er later in de nabijheid zijn eigen vrijplaats te bouwen. Dat werd een huis van stro en leem dat buiten het zicht van welke autoriteit dan ook gebouwd kon worden.

"En uitgerekend dát werd de plek waar ik mijn liefde ontmoette en met wie ik twee kinderen kreeg. Daar was mijn ideale woonwereld, welke helaas eindig was. Defensie en de gemeente Gilzen Rijen dichtte het terrein aan anderen toe, waardoor wij moetsen vertrekken. Maar die unieke plaats, in ons zelfgebouwde strolen huis, was de plek waar wij gezond konden leven en ons gelukkig voelden. Wij woonden met gelijkgestemden, kunstenaars en zonderlingen. Mijn zoon Jonathan heeft daar de eerste vier jaar van zijn leven in totale vrijheid doorgebracht. En dat zie je nu nog steeds terug in wie hij is en zijn leven leidt." meimert Ben.

Aan de rand van de stad, op het taluut waar vroeger het Halve Zolenlijntje liep, staat nog een spoorweghuisje. Inmiddels kleurrijk opgeschild-

derd. Maar er denderen geen treinen meer voorbij, de natuur heeft er haar beloop genomen en het huisje ademt onafhankelijkheid. Dat taluut waar de spoorweden nog voelbaar waren, was de volgende haven waar Ben aanmeerde.

Ben: "Buiten het voorbijrazende forenzenverkeer zijn hier ontzettend veel wandelaars die over de oude spoorbrug van de Moerputten lopen. Na afloop kunnen zij zich komen laven aan mijn gastvrijheid, thee en wilde tuin. Want wat ik in Nederland zie is dat vrijplaatsen worden opgeheven, gesloten en gesloopt. Het lijkt wel of men bang is voor dit soort vrijplaatsen. Alsof de vrije mens een gevaar zou zijn voor hen die vastzitten in systemen van werk, bank en gezin."

"Ik geniet ervan teruggetrokken hier in mijn vrijplaats en atelier te leven en er te schilderen. Toch wil ik graag mijn vrijplaats delen met anderen. Misschien dat dan ook zij bevangen worden door wat ik in begin jaren negentig in Ruigoord beleefde." sluit Ben af.

www.benacket.nl

Dagboek van een artistiek leider (4)

Dagboek van een artistiek leider (3) Een serie verslagen van wat er allemaal komt kijken bij de voorbereidingen van het internationaal kunstevenement 'Kunstmaand Ameland' (deel 4)

16 Juli 2020

De afgelopen weken heb ik gewerkt aan de voorlopige indeling van kunstenaar/locatie, heel blij mee. Zoveel geweldige en diverse kunst. Mooie combinaties kunnen maken. Ik wil dat de sfeer van de locatie past bij de kunst, een win-win situatie. En met daarbij al de verschillende artist- in-resident activiteiten, wordt Kunstmaand 2020 een bruisend geheel. De indeling naar de kunst commissie gemaild. Ben benieuwd naar hun feedback.

1 augustus 2020

Zo fijn om al zo vroeg de kunstenaars te kunnen informeren over hun locatie. In de mails behalve foto's ook waarom ik de ruimte of combinatie zo mooi passend vind. Heel veel leuke reacties van blije kunstenaars.

25 augustus 2020

Mijn hele leven volg ik mijn intuïtie. Die zegt nu dat Corona het moeilijk gaat maken voor Kunstmaand. De organisatie wil mij gerust stellen; dat het niet z'n vaart gaat lopen.. natuurlijk kan het doorgaan.. Het gaat altijd door..in ieder geval kunnen wij altijd de buitenkunst laten zien... Hier schrik ik van. Het voelt niet goed. Iedereen werkt hard: Kunstenaars aan hun werken, locaties die meedenken over de

Pieter Berkhout, Fotograaf

Lolkje van der Kooi, Tekening

ruimtes, kunstcommissie met raad betreffend locaties en kunst. Dat verdient respect. In mijn beleving is begrip voor andermans werk en het geven van zoveel mogelijk informatie het recept voor een geslaagd kunstevenement. Nu maak ik mij zorgen. Het begint duidelijk te worden dat ik en de organisatie verschillen van werkwijze, perspectief en waarden.

11 September 2020

Na heel lang en diep nadenken heb ik het moeilijke besluit genomen om te stoppen als artistiek leider voor kunstmaand Ameland. Het doet echt pijn, maar de verschillen zijn te groot. Ik mail ze de laatste informatie; planning, locatie indeling, bijzonderheden van kunstenaars. Mijn intuïtie zegt nog steeds dat het vanwege Corona niet door kan gaan.

Ik laat alles zo netjes en volledig mogelijk achter. Kunstmaand zal het wel redden zonder mij, er zijn

veel capabele personen die de taak kunnen overnemen. Mijn voorganger bijvoorbeeld, zij wil heel graag. Dat heeft zij eerder verteld. Als zij meer informatie nodig heeft geef ik het graag. Wat doet het besluit mij pijn. Ik was echt een beetje verliefd op Ameland en Kunstmaand.

1 oktober 2020

Veel lieve reacties ontvangen, dat voelt goed. Vandaag een interessant gesprek gehad over een kunstevenement volgend jaar in Zweden, als Artistiek leider. Ik ga erover nadenken. Nu nog even niet, eerst slapen, heel veel slapen...

Ingrid en Pieter, combinatie in de Herenweg Kerk. Linda en Lolkje, combinatie in het Natuurcentrum. Text: Annica Delfos, ex-Artistiek leider Kunstmaand Ameland

instagram: [annicadelfosontrack](https://www.instagram.com/annicadelfosontrack)

Ingrid Donkelaar, Fotograaf

Linda van Huffelen, Glas

Zoektocht naar innerlijke tijdsbeleving

Mijn naam is Sona Sahakian, een beeldend kunstenaar, geboren in 1996 in Nederland. Ik ben afgestudeerd aan de afdeling Beeldende Kunst aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Den Haag. Mijn werken bestaan uit schilderijen, tekeningen, collages, foto's, installaties en films (videokunst). De afgelopen jaren heb ik deelgenomen aan verschillende groepstentoonstellingen en projecten.

Mijn kunst gaat over de zoektocht naar innerlijke tijdsbeleving, waar herinneringen als fixatie en transformatie ervaarbaar worden gemaakt. De vergankelijkheid, cyclus van het menselijk bestaan; leven, dood en wedergeboorte speelt hierbij een belangrijke rol die onze werkelijkheid transformeert en ons menselijk bewustzijn versterkt. In mijn werken wil ik de verbeeldingskracht en zintuiglijke ervaringen stimuleren en aanwakkeren, waar de sporen van het verleden een nieuw leven wordt ingeblazen die in mijn geheugen verankerd blijft en zo mijn persoonlijke geschiedenis verrijkt. Op deze manier wil ik mensen inspireren om een

innerlijke reis te maken door te ontdekken wat de schatkist van hun bestaan is.

De vergankelijkheid van materialen en het alchemistische proces van fusie speelt een belangrijke rol in mijn werken. Ik zie dit als een gerecyclede cyclus van wording en vergaan, waarin verschillende beelden in een andere vorm en context transformeren die zich steeds voorzet en uitbreidt waar elk detail en vorm zijn eigen rol speelt. Zij zijn met elkaar op een harmonieuze wijze met elkaar verbonden in een beeld waar de ongreepbare tijd, herinnering en vergankelijkheid met elkaar worden verenigd.

Mijn kunstwerken kunnen gekenmerkt worden als verschillende lagen die op elkaar gestapeld zijn. Ze zijn lyrisch, poëtisch en mystiek en ademen een sfeer die je naar een andere, onverklaarbare realiteit brengen waar alles leefbaar en tastbaar wordt. Mijn werken hebben een bepaalde gelaagdheid en diepte die je gevoelswereld en de werkelijke ervaring van tijd versterkt en laat je denken over de transformende ervaring van het menselijk bestaan.

Aan de zijlijn

*Onlangs was Pia Cabuy geselecteerd voor de groepsexpo
OooH, een initiatief van Kunstwerkt, Netwerk Aalst,
Stichting IJsberg (Damme) en Z33 (Hasselt).*

*Curatoren peilden naar de
verwondering van beeldende kunstenaars.
De geselecteerde tekening **-Aan de zijlijn-** van Pia Cabuy
vond ik zo boeiend dat ik naar
wat duiding verlangde.*

tekst: Kathleen Ramboer

De wereld van het kind is een issue dat vaak terugkomt in je oeuvre.

*Waarom verwondert deze wereld van het kind je?
Wat ligt er aan de oorsprong: een gebeurtenis,
persoon, boek, gedicht, kunstwerk...?*

Pia Cabuy: Het onderwerp is hier niet de wereld van het kind maar het kind dat aan de zijlijn verbaasd de leefwereld van de volwassenen observeert. Einzelgänger boeien me. Het thema is universeel. Ik put uit persoonlijke ervaringen. Ook als volwassene sta ik graag en veel aan de zijlijn mijn omgeving gade te slaan.

*Dit werk is een sleutelwerk van een beeldverhaal.
Is het nodig het complete plaatje te kennen om het werk te begrijpen?*

Pia Cabuy: Je kan aan dit ene werk een eigen invulling of aanvulling geven. Dat maakt het boeiend. Sommige zien een schattig monstertje, een kinderlijke tekening, anderen koppelen meer dramatiek aan het beeld.

Kan je wat vertellen over dit werk? Inhoudelijk?

Pia Cabuy: De verwondering tussen 2 figuren staat centraal. Deze tekening handelt over de interactie tussen een verwijtend individu en een verbaasd, angstig figuur. We hebben hier te maken met machtsverhoudingen en frustraties.

Dit universeel beeld blijkt visionair en doet me door het stekelig patroon aan covid-19 denken.

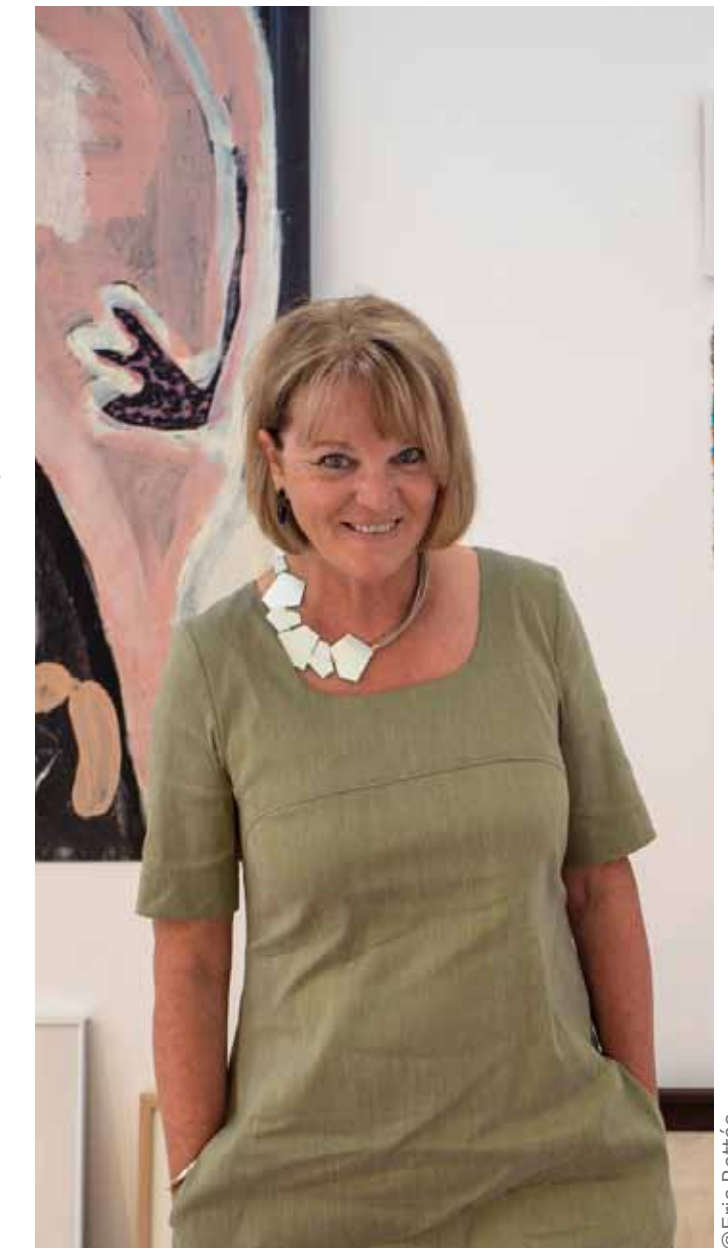
Pia Cabuy: Het werk dateert van pre-Coronatijd. Veel van mijn werken vertonen stekels, vaak ook witte stipjes waardoor de kijker vandaag de dag ongetwijfeld denkt aan virussen. Toeval of niet, het thema 'afstand houden' gebruik ik al jaren in mijn creatief werk. Veel van mijn tekeningen en schilderijen matchen nu onbewust met de tijdsgeest.

Je houdt van verschillende technieken, diverse materialen, ondergronden. Welke techniek is hier van toepassing?

Pia Cabuy: De tekening is gemaakt met stift, houtskool en oliepastel op karton met een zilverlaag. Dat

karton ontdekte ik toevallig op de academie. Ik hou van experimenteren met en mixen van allerlei materialen. Een constante is papier: diverse soorten en formaten. In tegenstelling tot uiteenlopende en velerlei werkwijzen, blijft mijn thema cirkelen rond het -in een hoek duwen- van zwakkere figuren door gefrustreerde individuen. Geen romantisch thema, dat besef ik, maar nogmaals, het is een universeel en frequent voorkomend gegeven. Dit blijf ik aan kaarten op mijn creatief pad.

Info Pia Cabuy
<http://piacabuypaintings.weebly.com>
www.instagram.com/piacabuy

Pia Cabuy observeert verwonderd aan de zijlijn

@Eric Rottée

**Els Fleer, artist in residence op IJsland
Artak 350 Grundarfjordur**

Na eerst een afzegging in april omdat er geen vliegtuigen meer vlogen vanwege Corona kreeg ik nu de herkansing om naar IJsland te gaan als Artist in Residence in Grundarfjordur. 25 juli eerst naar Reykjavik om daar naar musea te gaan en rond te kijken. Ook ben vandaar met een toeristische bus mee geweest, een tocht van 10 uur naar het zuiden van IJsland, er waren niet veel mensen mee.

De vulkanen waar we langs kwamen hebben allemaal vrouwennamen en men vertelde er met een zekere bewondering over. Bij sommige uitbarstingen zou men gaan kijken en bij de andere heel snel maken om weg te komen. Enorme watervallen die met kletterend geweld naar beneden donderen met regenbogen er omheen. Prachtige zwarte lava-stranden omgeven door rotsen. En het meest indrukwekkend; de gletsjermereen. Grote brokken ijs die boven het water uitsteken met zwarte strepen, waaraan men kan zien hoeveel uitbarstingen er geweest zijn. Hoe wonderlijk verwonderd, al die kleuren in het ijs.

Op 1 augustus aangekomen in de Residence in Grundarfjordur. Een vissersdorp waarvan er veel zijn in IJsland. Kennisgemaakt met de beeldhouwer Liston, zijn beelden staan door het hele dorp. Er is hier een toeristische attractie, de kirkjuffel (kerkberg), een vulkanische berg en de waterval Kirkjufelfoss, waar veel toeristen op af komen maar nu wegens corona heel veel minder. Ook heb ik daar leuke mensen leren kennen die mij hebben rondgereden door het Schiereiland Snæfellsnes met de 1446 hoge Snæfellsjökull die bedekt is door een kleine ijskap. Verder een tocht naar het vissersdorp Stykkishólmur en van daaruit naar het familie-eiland van Frederik en Sally. Het is een half uur varen tussen eilandjes en dan aankomen op een heel groot eiland met een groot huis en bijgebouwen. Ondertussen moest er natuurlijk ook nog gewerkt worden. Al die indrukken op papier zetten. Ik heb een aantal kleine acryl op papier en op canvas gemaakt.

Het was onhandig om groot werk te maken, ik moest het allemaal weer mee naar huis nemen en daarbij wil ik bij groot werk af en toe driftig met penseel of mes om mij heen slaan en verf op de muren wilde ik Thora Karlsdotter (de eigenares) besparen. Alvorens ik vertrok moest ik natuurlijk ook nog een presentatie/ expositie maken. Door de Corona moest dit achter de ramen van de bibliotheek plaats vinden om 20.00 uur. Het druide een beetje maar mijn werken hingen

heerlijk droog en warm binnen in tegenstelling tot ons kleine groepje dat buiten stond in de kou. 30 augustus ben ik weer teruggegaan naar Reykjavik omdat ik nog een tocht wilde maken naar de kraters en geysers. Heel indrukwekkend, het hete water dat uit de grond omhoog wordt gegooid. De kraters met prachtige kleuren. IJsland en lieve vrienden in Grundarfjordur tot ziens.

IJS VUUR WA- TER

Foto 1

Een kleine witte neushoorn in Gorssel

Aan het einde van de zomer, tijdens een korte vakantie in het oosten van het land, bezochten wij museum MORE in Gorssel, voor de tentoonstelling van Jan Mankes.

Vanaf de parkeerplaats liepen we naar de ingang en ik zag in het gras een enorm beeld liggen. Ik kon niet goed zien wat het was op het eerste gezicht.

Het was een dier, dat was duidelijk, de ruggengraat met de doornuitsteeksels duidelijk zichtbaar, de kleine smalle oren, mooi naar achter gevouwen, rimpels op de kop.

Het hele beeld ademde kwetsbaarheid. Ik kreeg de neiging om er een deken overheen te leggen, om het te beschermen. Ik liep eromheen en zag een ontroerende kop met een grote neus, babygoten met in verhouding grote hoeven, veel te groot voor dit kwetsbare kleine wezen. Ik had er nog uren naar kunnen kijken.

Zo levensecht en groot en tegelijk zo teer dat het bijna pijn deed.

Dit beeld van een baby witte neushoorn heet Ortus (afb.1), het La tijnse woord voor geboorte, oorsprong en nieuw leven. Het is gemaakt door Miriam Knibbeler (1981, Nieuw-Zeeland). Een kleinere versie (afb. 2) ligt in het tweede deel van museum MORE in

Foto 2

kasteel Ruurlo. Deze kleine Ortus is zo mogelijk nog zachter en ontroender. Ortus laat zien hoe mooi het leven is, maar ook hoe kwetsbaar. Knibbeler koos voor de witte neushoorn, omdat dit dier met uitsterven wordt bedreigd. Zelf zegt ze over het beeld: "Een geboorte is voor deze soort van enorm groot belang. Ergens hoop ik, tegen beter weten in, met dit beeld iets van een "geboortenergie" voor de witte neushoorn de wereld in te sturen." (Citaat uit artikel website Gorssel.nl). Het grote beeld in Gorssel is het eerste buitenwerk

van Knibbeler en is gemaakt van polyester en piepschuim. Op deze site kan je meer lezen over hoe dit beeld is gemaakt. Het werd in de zomer van 2015 in Leiden, tijdens de openlucht tentoonstelling "Beelden in Leiden", voor het eerst getoond. Het was zo populair dat het de publieksprijs van het Leidsch Dagblad ontving. Op 4 augustus 2015 werd het geplaatst in de tuin van museum MORE. Het beeld meet 310x240x110 cm.

Miriam Knibbeler is geboren in Nieuw-Zeeland en heeft in 2012 eindexamen gedaan aan de kunstacademie Minerva in Groningen. Ze woont en werkt in Groningen en is van het tekenen en schilderen overgegaan op het maken van beelden. Een stap van voorstelling naar aanwezigheid. Ze boetseert mens- en dierfiguren van was, maar maakt ook gebruik van andere materialen zoals ijzerdraad, piepschuim, pur, textiel en pigment. Zachtheid en sterfelijkheid zijn terugkerende thema's in haar werk. Haar wezens, - dierlijke mensfiguren en menselijke dierfiguren -, ogen kwetsbaar en herkenbaar, maar als je sommige van haar beelden bekijkt, bijvoorbeeld Another Sad Trophy (afb. 3, 2018) zie je ei-

genlijk vooral een aanklacht tegen de mensheid die zo onvoorstelbaar wreed met de dieren omgaat. Een ander voorbeeld hiervan is Hangend Paard (afb. 4, 2013). Het is niet alleen de wreedheid van de mens voor dieren die ze uitbeeldt, maar ook de kwetsbaarheid en het lijden van de mens zelf. In haar eindexamen stukken wordt dit al duidelijk, door bijvoorbeeld het beeld Reiziger (afb. 5, 2012), of het latere Human Baby (afb. 6, 2018). Ook weet ze de wreedheid van de natuur vast te leggen in bijvoorbeeld het kleine vogeltje dat net uit het ei is gekropen en uit het nest is gevallen: Vogeltje VII (afb. 7, 2016).

Inspiratiebron voor Knibbeler is onder andere de filosoof Hannah Arendt. Zij werd vooral bekend met "The origins of Totalitarianism", een driedelig werk over de achtergronden van een totalitaire staat. Een fenomeen dat zij als Joodse net na de Tweede Wereldoorlog, grondig heeft onderzocht en beschreven. Arendt legde in haar werk niet de nadruk op de sterfelijkheid van de mens, maar juist op het vermogen om zichzelf te kunnen veranderen en aan te passen en om, als het ware, opnieuw geboren te worden. Die oerkracht van mens en dier, het je niet neer willen leggen bij de dood, maar er toch niet aan ontkomen, zie ik terug in het werk van Knibbeler. Wat me vooral raakt als ik naar haar beelden kijk, is dat het net lijkt alsof de geest nog maar net gevlogen is. De bezielde aanwezigheid van een levend wezen wordt in haar werk teruggebracht naar - schijnbaar - materie. Het is duidelijk dood, maar de materie voelt niet dood. Het voelt alsof de ziel nog steeds aanwezig is en je nog steeds iets wil zeggen. Misschien heeft dat te maken met het materiaal dat ze gebruikt, de was gemengd met pigment geeft een zekere uitstraling van vlees, koud en gestold dat wel, maar ook teer en kwetsbaar. Als de huid van gestorvenen. In een recensie schreef iemand dat ze het gebied onderzoekt tussen zielloosheid en bezieling, tussen alledaagsheid en mysterie. Voor mij voelt het alsof ze wil uitdrukken dat met de dood de bezieling nog niet ten einde hoeft te zijn.

tekst: *Hansje Cozijnsen. November 2020*

Foto's van Ortus: Hansje Cozijnsen

Foto's van het overige werk: Robert van der Molen
Meer info:

www.miriamknibbeler.com/

www.gorssel.nl/m/nieuwsarchief-optie/1794-babyneushoorn-in-tuin-van-museum-more

Foto 5

Foto 6

Foto 7

Foto 3

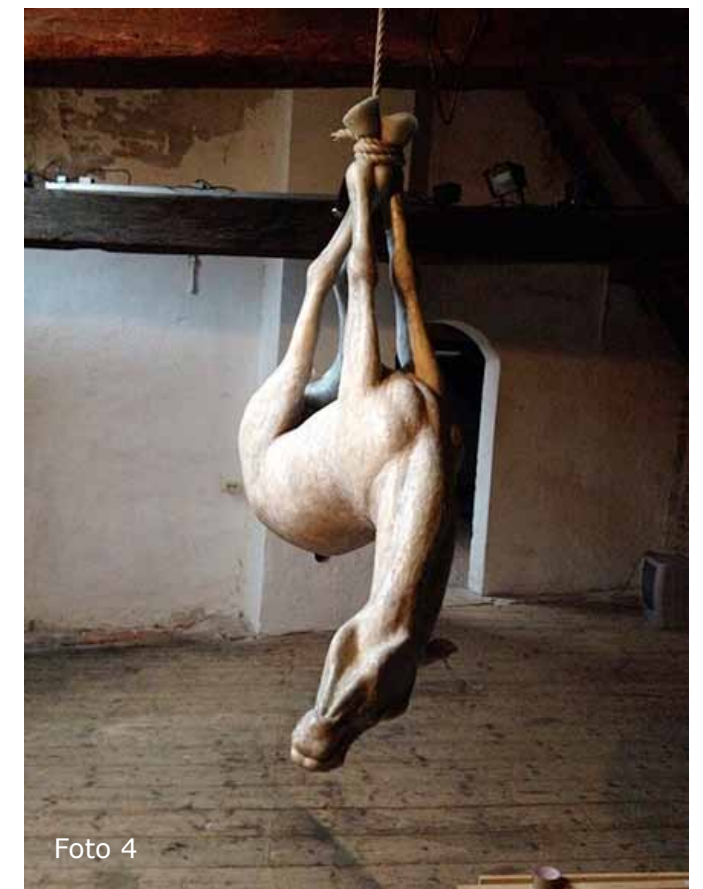

Foto 4

Santa Claus (Paul McCarthy)

Santa Claus veroorzaakte de grootste Rotterdamse kunstrel van de laatste decennia. Het beeld ziet er zo vriendelijk en goedmoedig uit. Wat is het probleem? Deze kerstman heeft geen kerstboompje in zijn hand, maar een butt plug, een artikel in het kader van seksuele pret. Toen politiek en publiek dat wisten, begon een lange discussie die tot ver over de grenzen reikte. Smakeloos en aanstootgevend, vond de een. Dat is een hypocriet standpunt in onze van commerciële seks doortrokken tijd, zei de ander. Is dit elitaire smaakterreer, of moet kunst juist het debat stimuleren? En mag dat op straat, of moet dat in de beslotenheid van een museum gebeuren? Natuurlijk waren naar Nederlands gebruik de financiën een belangrijk argument in het debat. Intussen werd het beeld als een hete aardappel over mogelijke locaties door de stad geschoven. Aanvankelijk bood Museum Boijmans Van Beuningen het beeld enige jaren asiel, zoals dat al met eerdere beelden was gebeurd. Uiteindelijk kreeg het beeld in 2008 zijn definitieve locatie op het Binnenwegplein.

Paul McCarthy's Santa Claus is de bronzen koning van de instant-bevrediging, symbool van consumptiegenot waarbij 'hoge' en 'lage' cultuur samenkomen. Zal Rotterdam 'Kabouter Buttplug' ooit in het hart sluiten, zoals dat vaker gebeurde met controversiële beelden? Want als verontwaardigde bewoners het voor het zeggen zouden hebben, zou ook het beeld van Zadkine er niet hebben gestaan.

Opdrachtgever: Sculpture International Rotterdam

FOTO: Jannes Linders

FOTO: Laura Abbink

Kapkar/BB-N34 (Frank Havermans)

Het futuristische lichtbaken bevindt zich prominent voor de kazerne en staat verhoogd op een ruitvormige sokkel. In vuurrood gespoten is het ondanks zijn vreemde verschijning een vanzelfsprekende markering van de brandweerpost die om strategische redenen is verplaatst van het centrum van Borger naar de ring op het kruispunt van de snelweg N34 met de provinciale weg N374. Wanneer het alarm afgaat in de kazerne, gaat er een signaal naar de lamp waardoor deze feller gaat schijnen. Vanaf het uitrukken naar calamiteit tot aan de terugkeer in de kazerne straalt het baken op volle sterkte. Het is een 24/7 wakend oog dat na het vallen van de avond, door zacht rood licht uit te stralen, toont dat er een constant wakend systeem actief is van vrijwilligers om de bevolking tegen het gevaar van vuur te beschermen.

Doordat alle dienstruimten in de brandweerkazerne van Borger onder het maaiveld zijn geplaatst mist het gebouw volgens zijn gebruikers zichtbare activiteit. Als er al activiteit is dan is het meestal nog uit het zicht op de ommuurde binnenplaats. De brandweermannen en vrijwilligers wilden graag meer aandacht voor hun werk en schakelden Frank Havermans in. Hij maakte een futuristisch lichtbaken dat zich prominent voor de kazerne op een verhoogde ruitvormige sokkel bevindt. In vuurrood gespoten is het ondanks zijn vreemde verschijning een vanzelfsprekende markering van de brandweerpost die om strategische redenen is verplaatst van het centrum van Borger naar de ring op het kruispunt van de snelweg N34 met de provinciale weg N374. Wanneer het alarm afgaat in de kazerne, gaat er een signaal naar de lamp waardoor deze feller gaat schijnen. Vanaf het uitrukken naar calamiteit tot aan de terugkeer in de kazerne straalt het baken op volle sterkte. Het is een 24/7 wakend oog dat na het vallen van de avond, door zacht rood licht uit te stralen, toont dat er een constant wakend systeem actief is van vrijwilligers om de bevolking tegen het gevaar van vuur te beschermen.

Opdrachtgever: CBK Drenthe en gemeente Borger-Odoorn

Van rouw naar passie

Tekst: Bianca Ronday-Kok

Wat leven we dit jaar met zijn allen in een naar en vervelend jaar. De mijne begon ronduit beroerd. Februari verloor ik zeer onverwacht mijn schoonvader. Beide waren we zeer creatief en daar konden we heerlijk over kletsen. Zo'n 25 jaar geleden heb ik de penseel laten liggen en 8 jaar geleden heb ik gekozen weer creatief aan de slag te gaan met het geschreven woord. Tot februari er ineens een huis leeg moest en er schildersdoeken met toebehoren waren en een nieuw huis zochten. De was de enige, bij wie ze paste. In het begin kon ik het niet aan om te begin met acryl, het medium van jou Ed, het was te vers en ik was nog te diep in rouw. Daarom was mijn eerste stap aquarel. Al snel voelde de penseel weer als één met mijn hand. Ik kom uren achtereen schilderen. Toen kwam in maart Corona en alles viel stil. Lezen, schrijven, mijn hele creatieve geest leek dood. Het voordeel van aquarel is, het leidt zijn eigen leven en daarmee kon ik de creativiteit opwekken. Langzaam aan werd ik nieuwsgierig en in begin augustus ben ik begonnen met acryl schilderijen. Wat een heerlijkheid. Ondertussen begin ik me redelijk te ontwikkelen. Het zijn geen kleuter schilderijen meer en het lijkt echt ergens op. De weg tot kunstenaar is nog lang, maar het belangrijkste is dat ik geniet. Ik heb veel restschade door de Corona, dus normaal werk zit er niet in. De hoop is er bij mij, om me zo te ontwikkelen dat ik er mogelijk op den duur een zakcentje mee kan verdienen. Voor nu is het heerlijk om de passie door de aderen te voelen stromen

Met de kracht van ononderbroken lijnen zet ze haar wezenschouwen op papier. Karakter en stemming geeft ze feilloos weer. Of het nu om mens of dier gaat; naadloos legt zij het gevoelsleven bloot van de wezens die zij al tekenend, schilderend of boetsierend

nieuw leven inblaast. Zonder woorden vertelt ze over de gemoedstoestanden die achter de houding van lichaam of gezicht schuilgaan. Ze vertelt over verdriet, tederheid, intimiteit, machtsverhoudingen. Achter al het werk zit haar persoonlijke verhaal.

Pauline Hazeu

Achter mijn werk zit een persoonlijke verhaal

Hannes Nienhüser (*1989, Paderborn) is a visual artist from Germany. He currently lives and works in Leipzig. Meer info: info@hannesnienhueser.com

Wat ons opviel deze week op de sociale media

Peter Minten Het leven is een doorgangspiek tussen geboorte en dood. Een rondhangplek voor de enen, een rondtrekplek voor de anderen. In uiterst sobere tekeningen worstelen geïsoleerde personages met een blanco universum. Het papieren blad waarop ze rondhangen of waar ze doorheen trekken is bijna leeg. Het decor bestaat -net zoals in het leven- uit niet meer dan enkele losse verwisselbare lijnen. Wanneer een personage deel is van een groep, is hij nooit meer dan een individuele zwerfkei. De personages zijn weliswaar niet identificeerbaar, hun existentiële bewegingen zijn toch zeer herkenbaar.

In kleine zwartwit inkttekeningen worstelen gewone mensen op een herkenbare wijze met het dunne papier, met het blanco blad, met het minimalistische decor en met hun fragiele universum. Meer informatie: peter.minten@hotmail.com

Nieuw bij www.onlinekunstenaars.nl

Els Van Foeken

Rietje heeft een voorliefde voor landschappen en met name voor de kust. In de natuur ervaart ze echte vrijheid en rust en daar haalt zij de inspiratie voor haar werk vandaan. Ze schildert abstracte werken waarin zij haar ervaringen en beleving verwerkt, gebruik makend van verschillende technieken en materialen. Haar landschappen zijn soms duidelijk herkenbaar, maar soms ook heeft het enige uitleg nodig. "Kunst kijken is een beleving", zegt Rietje, "Ik hoop dat de kijker blijft kijken en ontdekken en in mijn werk zijn eigen beleving ervaart"

Voor meer informatie: www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/els-van-foeken

Eddy Van Meulenbroeck

Docent keramiek in Brugge bij Vorming-Plus en Syntra West en bij Keramika in Waarschoot tot begin 2020

Doordat de mens voor het eerst in zijn bestaan in staat is zijn hele planeet en zichzelf te vernietigen maken mijn morphs gretig gebruik van die zelfdestructie om hun nieuwe wereld uit te bouwen en trachten zo de ontstane leegte op te vullen. Niet alleen fysisch maar ook psychisch.

Voor meer informatie: www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/ecchie

Egbert Van Der Does

Actief vanaf 1976. Aanvankelijk gestudeerd aan het Koninklijk Conservatorium maar gekozen voor de schilderkunst. Eerst figuratief gewerkt en uiteindelijk is dit geheel abstract geworden, al maak ik wel eens een uitzondering met een zelfportret. Ook heb ik veel schoenontwerpen gemaakt, die in een aantal musea staan. Ben dus al dik 40 jaar met kunst bezig en heb dit altijd gedaan naast een parttime baan. Ochtend Werk / Middag Atelier. Ik ben hierdoor volkomen onafhankelijk.

Voor meer informatie: www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/egbert-van-der-does

Maggia Swets

Ik zie kunstvormen door een zeer aandachtige observatie: licht dat door de vleugels van insecten schijnt, de beweging van hun vleugels, gefilterd licht door gebladerte. Opspattend water uit een beek. We voelen de schoonheid van het leven door de belichaming van de principes van de natuur. Het onderzoek begint met observatie, zintuiglijke waarneming komt naar de kracht, gedreven door nieuwsgierigheid. Gedachten en interpretaties vallen weg, het draagt ertoe bij om vrijwillig te verdwalen. De vormen ontstaan tijdens het werkproces waarin de spontaniteit en precisie elkaar afwisselen. De kwaliteit van de vorm en het kleurgebruik is erg belangrijk. Poëtisch schouwspel van blauwtinten, het gebruik van sjablonen gebrand met een soldeerbout en bedrukt. Een wereld waar de wind fluistert en je adem je meeneemt naar de wereld van oneindigheid.

Voor meer informatie: www.onlinekunstenaars.nl/overzicht/maggia-swets

ARTVICES
adviesbureau vormgeving

Artvices, adviesbureau vormgeving

telefoon | 06 45 23 63 61

email | roel_elbers@hotmail.com

vormgeving van grafische uitingen